

ZVON

ČERVEN / JUNE
2021

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, Praha - Vinohrady
postavený v letech 1928 až 1932 podle projektu Jože Plečnika.
Svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova slavíme letos 11. června.

Když jsem kdysi vyučoval malou Jůlii náboženství a vypravoval jsem mladým lidem kteří opouštěli základní školu v Kobeřicích, aby byli připraveni na nový svět který se jim teď otvírá; to jsem ještě netušil kde se v budoucnu můžeme setkat. Pamatuji si že jsem zdůrazňoval, aby si mladí lidé uvědomili, že život tady u nás v Kobeřicích je možná trochu jiný než v těch velikých městech, do kterých teď půjdou studovat. Velkými městy jsem myslel Opavu a Ostravu.

Ve světě však existují ještě větší města, než je ta velká Ostrava. To už vím dlouho. Jůlie vystudovala žurnalistiku a žije teď v New Orleans. Na svém podcastu má rozhovory s mnoha zajímavými lidmi, Čechy, kteří žijí v různých koutech naší zeměkoule. Nedávno jsem si poslechl rozhovor s Petrem Sisem, umělcem, který žije tady v New Yorku. Krásně pestrobarevný příběh člověka, ilustrátora a spisovatele. Velmi se mně líbilo vyprávění o začátcích jeho působení tady ve Spojených státech. Téměř jako každý druhý měl problém dobře porozumět anglicky. Například vzpomínal na to, jak mu volali z redakce a chtěli po něm něco namalovat za 700 dolarů. On se jich zeptal – co jako? Protože mu nebylo jasné, co má malovat. Oni však tomu porozuměli, že mu to nestačí a nabídli mu 800 dolarů. Ještě jednou se tedy zeptal a opět odpověď zněla – tak vám dáme 1 000 dolarů. Ještě však krásnější bylo jiné „nedorozumění“. Volali mu z jednoho magazínu, aby namaloval ilustraci k odbornému článku, který dělal velmi odbornou kritiku na novou knihu opět velmi známého spisovatele. Petr měl samozřejmě článek k dispozici, ale téměř vůbec nerozuměl podstatě té kritiky. Nakreslil tedy k tomu článku obrázek. Když se pak později setkal se čtenářem této kritiky, dotyčný člověk ho velmi chválil a říkal, že ta jeho kresba absolutně podtrhla to, co autor té kritiky měl na mysli.

Tak nějak podobně jsme na tom i my duchovní. Neustále se snažíme „nakreslit“ ilustraci k danému příběhu, který se čte v Bibli. Mnohokrát tomu textu ještě pořádně nerozumíme, a ruku na srdce, mnohdy to trvá celý život, abychom aspoň malinko pronikli do poselství lásky našeho Boha. Přece jenom kreslíme a příběhy z Bible dokreslujeme. A také se i mně dostalo pochvaly, že to co jsem řekl, bylo skutečné povzbuzení a potvrzení víry pro člověka, který byl v tu dobu v kostele.

Ano, tajemství člověka a jeho života je velmi hluboké. Jsem moc rád, že mohu svým malým podílem odhalovat Boží záměry a Jeho lásku ve světě.

odkaz na rozhovor - www.domavnola.com

příjemnou četbu

**VE FOREST HILLS
30. DUBNA 2021
VÁŠ FR. ANTONÍN**

CÍRKEVNÍ OTCOVIA

Svätý Hieronym

MV

Dnes si predstavíme ďalšieho veľikána Cirkvi – svätého Hieronyma. Hieronym, celým menom Sophronius Eusebius Hieronymus, sa narodil okolo roku 347 v meste Stridon (dnes už nevieme presne kde to bolo, s najväčšou pravdepodobnosťou v dnešnom Chorvátsku). Pochádzal z nábožnej a bohatej kresťanskej rodiny. Hieronym bol veľmi nadaný, neskôr ho rodičia poslali na štúdiá do Ríma. Tam ho učili vtedy slávni učitelia Aelius Donatus a Viktorinus. Pod ich vedením si Hieronym dokonale osvojil grécku aj latinskú reč. Hoci spočiatku dbal aj o svoje náboženské formovanie a so skupinou mladých kresťanov navštevoval kresťanské bohoslužby, predsa ho načas strhol zlý príklad najmä jeho učiteľa Donata, ktorý síce vyžadoval od neho usilovnosť, no sám žil nemravne. Hieronym sa stal ľahkomyselným, spýšnel a začal vyhľadávať svetské radovánky a neviazaný život. No zdravé zásady, ktoré mu vstúpili rodičia, v ňom zostali. Po čase si uvedomil, že toto nie je správny spôsob života. Opustil Rím a odišiel do Akvileje k priateľovi Rufinovi a potom do Galie. Tam v ňom dozrelo rozhodnutie zrieknuť sa sveta a zasvätiť svoj život jedine Bohu.

Vrátil sa teda do Ríma, tam sa dal pokrstiť (podľa vtedajšieho zvyku sa nekrstili bežne malé deti). Vtedy mal okolo dvadsať rokov. Začal usilovne čítať Sväté Písmo, znova odišiel do Akvileje, kde vstúpil do kláštora. No po roku kláštor opustil, otec ho totiž žiadal, aby dohovoricel sestre, ktorá opustila kláštor, aby doň znova vstúpila. Hieronym ju presvedčil. Potom sa vrátil do Ríma, aby znovu v kláštornej samote čítal Sväté písmo.

Po krátkom čase Rím opustil a odišiel s niekoľkými spoločníkmi do Malej Ázie (dnešné Turecko) a kresťanský východ, kde navštevoval pustovníkov a iných nábožných a učených mužov. V tom čase na základe vnuknutia vo sne sa prestal definitívne zaoberať pohanskými spisovateľmi a sústredil sa na štúdium Svätého písma a spisov cirkevných spisovateľov. Odišiel na púšť, kde sa venoval kajúcemu životu a skúmaniu Svätého písma ostal tam štyri roky. U istého mnícha sa učil hebrejčinu. Popritom dôsledne čítal a porovnával rôzne časti Svätého písma a opravoval v nich chyby, ktoré tam vklzli počas prepisovania.

V roku 379 sa stal kňazom. Vysvätil ho antiochijský biskup Paulín, napriek tomu, že sa Hieronym vzpíeral, pretože sa nepokladal za hodného tejto sviatosti. V tom istom roku sa odobral do Konštantínopolu, kde spoznal a počúval chýrneho patriarchu a cirkevného otca sv. Gregora

Naziánskeho. Od neho sa učil chápať hlboký význam Písma a spôsob jeho výkladu.

V roku 382 pápež sv. Damaz I. zvolal do Ríma cirkevný snem, na ktorý pozval aj Hieronyma, ktorý bol už vtedy známy svojou učenosťou. Pápež ho vymenoval za svojho tajomníka a dal mu za úlohu zrevidovať Italu (starý latinský preklad Sv. písma), čo Hieronym aj urobil. V Ríme Hieronym smelo karhal neviazaný život veľkomesta. No tým si získal aj mnohých nepriateľov. Keby nebol pod pápežovou ochranou, nebol by si istý ani svojím životom.

Po smrti pápeža Damaza v roku 384 odišiel do Svätej zeme. Precestoval Sýriu, Palestínu a Egypt, aby spoznal obyčaje ľudu a hľadal rady u svätých pustovníkov. Nakoniec sa vrátil do Betlehema, kde už začas predtým žil. Tam založil niekoľko kláštorov - jeden mužský a tri ženské. Duchovne sa staral o tých, ktorí v nich bývali. Okrem toho sa dvadsať rokov venoval prekladaniu a výkladu Svätého písma. Priamo z hebrejských

a aramejských rukopisov preložil celý Starý zákon (okrem žalmov) do latinčiny, ktorá bola vtedy hovorovou rečou. Tento text a opravený text Nového zákona (a žalmov) sa volá Vulgáta. Hieronym neustále študoval a prehľboval si vedomosti. Okrem toho bránil pravé učenie Cirkvi proti bludárom, napísal aj ďalšie apologetické spisy.

V roku 419 vtrhli do Palestíny barbari a pelagiáni (pelagianizmus bolo ďalšie z bludných učení tej doby), prepadli aj Betlehem. Chceli sa pomstiť Hieronymovi, a tak spustošili všetky kláštory, sám Hieronym sa len zázrakom zachránil. Keď barbari odišli, vrátil sa do Betlehema, aby pokračoval v práci. No ustavičným odriekaním a prácou zoslabol, zostal pripútaný na lôžko a navyše aj začal strácať zrak. A tak niektoré spisy nadiktoval. Zomrel 30. septembra 420. Hieronym sa v Cirkvi pokladá za najväčšieho učiteľa vo vykladaní Svätého písma (biblických vedách). Sv. Hieronym celý život bojoval s prchkosťou, samolúbosťou, príkrosťou a veľmi častými pokušeniami a hľadal pritom stále útočisko v Svätom písme. Jeden z jeho najznámejších citátov znie:

„Nepoznať Písmo znamená nepoznať Krista“. Možno si môžeme aj my položiť otázku, či si pamätáme kedy sme naposledy sami od seba otvorili Bibliu a čítali si z nej?

V církvi potkáš mnoho dobrého i špatného

a budeš muset ... bojovat

Narodil jsem se a vyrůstal ve velmi zdravém církevním prostředí. Moje farnost byla jednotná, otevřená a apoštolská. Nikdy jsem neslyšel žádnou zničující kritiku, ani jsem neviděl nic skandálního. Lidé samozřejmě nebyli dokonalí, jako nejsou nikde. Stejně i duchovní, které jsem poznal během studia na medicíně, byli znamenití. Znal jsem jejich slabé stránky, ale všechny spojovalo přání přiložit ruku k dílu a pracovat na společném projektu jménem církev a Boží království.

Když jsem pak ale pobýval v kněžském semináři, došlo mi, že moje představa o církvi byla moc pěkná, ale příliš naivní. Je to, jako když pomalu rosteme a jednoho dne nám dojde, že naši rodiče nejsou dokonalí. „V církvi potkáš mnoho dobrého i špatného a budeš muset bojovat, abys to dokázal vymýtit,“ řekl mi jeden můj doprovázející kněz.

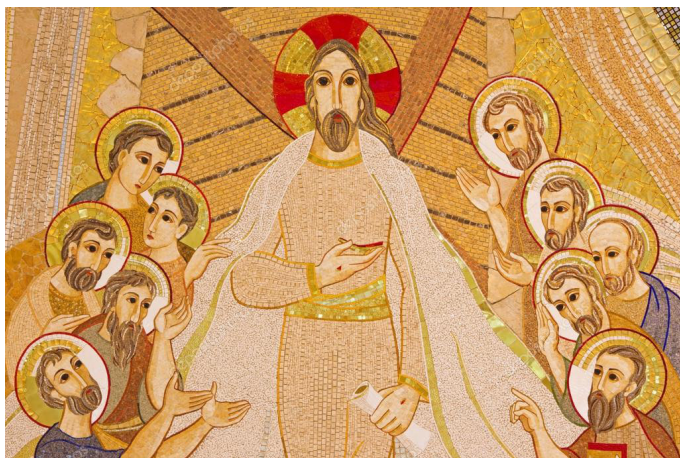
Víra se nestává dospělou, dokud nenarazí na chyby v církvi

Víra se nestává dospělou, dokud nenarazí na nepřistojnosti v církvi. Jak mezi hodnostáři, tak mezi obyčejnými lidmi. Jeden z kněží dal na dveře ceduli, na níž bylo psáno: „Nejsme tu proto, že jsme dobří, nýbrž proto, že jimi chceme být.“

Každá víra potřebuje zkoušky, protože láska se neutužuje v případě, že není třeba za ni bojovat nebo trpět. Pouze tehdy, když trpíme pro něco nebo někoho, koho máme rádi, a přesto zůstaneme věrní a láska bude stále na prvním místě, získáme pevnost, kterou jsme předtím neměli. Setkání s nepravostmi církve a vlastní rozhodnutí z pozice lásky zůstat věrný a bojovat proti nim zevnitř nabízí jedinečnou možnost, aby se víra mohla posilovat a stávat dospělejší. Naprosto souhlasím s výrokem, že „prvním krokem k reformě církve je zůstat její součástí“.

Církev je jako rodina, báječná, ale i plná chyb

Církev je tvořená lidskými bytostmi, které usilují o ideál, jenž se splétá z každodennosti; mezi světlem a stínem, jistotami a pochybami. Snažíme se uspět, ale nevyhneme se pádům, chybám, klopýtnutím a couvnutím. Církev je jako jakákoli rodina, báječná, ale i plná chyb.

Mozaika v katedrále sv. Sebastiana v Bratislavě

Autor: P. Ivan Marko Rupnik

K Svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Křesťan
si ve svém srdci
musí znovu
připomínat, že
je milovaným
Božím dítětem.
Každý z nás
totiž vnitřně o
l á s c e

pochybuje a samozřejmě i o lásce Boží. Tuto pochybnost zasel do srdce člověka Zlý. Snaží se nám namluvit, že Bůh je nepřitelem naší svobody, že si nepřeje, abychom byli šťastní. Snaží se nám namluvit, že Bůh je zachmuřeným a přísným soudcem a nedokáže mít pochopení s našimi křehkostmi. Abychom pochopili a opravdově prožili, že jsme milovanými Božími dětmi, musíme přijít k Ježíšovu srdci!

Pojďte ke mně s tím, co vás unavuje a obtěžuje!

„Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“ (Ježíš; Mt 11,28-30)

Pojďte ke mně! Ne s vlastními zásluhami, ale s tím, co vás unavuje a obtěžuje. Pojďte ke mně, aniž byste maskovali, jak na tom skutečně jste, co není v pořádku a v čem jste slabí. Pojďte ke mně a otevřete mi své srdce, vyprávějte mi o svém soužení i o svých hříších!

Pojďte ke mně! Ve mně najdete odpočinek, po němž tolik toužíte, a pokoj, po němž prahnete! Není těžké přijmout mou vůli, protože mé jho netlačí a mé břemeno netíží.

Břemeno náboženství

Když upneme svůj pohled na Ježíše „tichého a pokorného srdcem“ a začneme jej skutečně poslouchat, osvobodíme se od břemene náboženství. Náboženství, které je chápáno jen jako výkon obřadů, zásluh, skutků a povinností.

V Ježíši se zjevuje tvář milujícího Boha, který má moc naplnit nejhlubší touhy duše každého člověka. Víra osvobozená od břemene náboženství se mění ve zkušenost přijetí nové, shůry pocházející síly. Její

přijetí člověku dovoluje neúnavně běžet – téměř jako na orlích křídlech – vstříc lásce, která nás předchází a učí toužit po tom, co slibuje.

„Pojďte!“ Když nás Ježíš takto zve, dobře ví, že skutečné utrpení se snaží člověka uzavřít do samoty a potopit do bahna zoufalství. Ježíš neočekává, že ti, kteří trpí pod tíhou zla, k němu přijdou ze své vlastní iniciativy. A protože je miluje, sám se k nim obrací se svým pozváním „Pojďte ke mně“ a jde jim vstříc.

Ježíš se obrací k unaveným, sklíčeným a vysíleným

Ježíš se obrací k unaveným, sklíčeným a vysíleným nešťastníkům, kteří už vůbec nevěří, že existuje nějaká útěcha. A on to velmi dobře ví: Mimo něj totiž žádná útěcha ani pomoc neexistuje. Proto se k nám obrací se svým pozváním: „Pojďte ke mně!“ Kéž bys přijal jeho pozvání!

Není důležité, kolik námahy, času a planých nadějí jsi už vložil do svého úsilí najít nějakou pomoc. Pokud se ti zdá, že už nemůžeš ani o kousek dál a už už se zhroutíš, udělej ještě jeden krok, a najdeš odpočinek: „Pojďte ke mně!“ A pokud by někdo byl tak vysílen, že už nedokáže udělat ani tento jediný krůček, stačí jeden jediný povzdech: Už samotná touha po Ježíši znamená přijít k němu.

převzato z www.pastorace.cz

LOOKING AT THE SKIES? LOOK AROUND INSTEAD:

HOMILY FOR THE ASCENSION OF THE LORD Deacon Greg Kandra

Working in the church, I've met some amazing men and women. There are even some I would call living saints. I want to tell you about one of them. His name is Jacob Mar Barnabas.

He is known as Mar Barnabas, and he is a bishop in New Delhi, India. I had lunch with him a few years ago when was in New York. He's unlike any bishop I've ever met. He has no chancery, no formal home. He runs his diocese on a small budget with almost no staff. When Mar Barnabas travels to visit missions in his diocese, he often sleeps on the floor. But his enthusiasm is infectious — and so is his love for the poor. He bears witness to it every day.

When COVID first struck India over a year ago, families naturally came to him, looking for help. Many had lost jobs, livelihoods, homes. “We don't have any place to go,” they said, “Please help us.” And he did. He set up a kitchen to prepare hot meals for 1,500 people a day. He organized volunteers, priests and religious in his diocese to distribute food, hygiene kits, protective equipment, masks.

This simple man with a long grey beard and flowing saffron robes climbed into a Jeep and traveled with workers to villages. When they arrived, he got out of the Jeep and put on rubber gloves and a mask and gave out food and supplies and blessings.

A year ago, as the pandemic was just beginning to spread, he wrote an essay describing the hundreds of people who were showing up every day outside his cathedral, waiting for help: old people, widows, families with children. Day after day, the bishop met with them, talked with them, brought food to them, prayed with them. As he put it: “God has called me to radiate his love and care for these brothers and sisters without looking at their faith, caste, color, language. They find in our cathedral a place of consolation and comfort.” That was a year ago. I don’t think he could have imagined what was coming. In just the last few weeks, COVID has brought India to its knees. Families have been wiped out. The death rate is soaring. Gravediggers can’t keep up. Funeral pyres burn day and night. Government officials can’t even keep an accurate account of the dead and dying, there are so many of them. Hundreds of thousands are fighting for their lives. One of them is Bishop Jacob Mar Barnabas.

Three weeks ago, he was admitted to a hospital with a fever. It turned out to be COVID. This morning, he is still in a hospital, on a ventilator, in critical condition. But even that hasn’t stopped him.

One of his priests wrote, “Irrespective of his poor health, he was anxious about the poor on the street, that they are getting food daily or not. We have tried our best to fulfill his dreams and ensure the distribution of food to the poor.” A bishop in a hospital in New Delhi may seem far removed from apostles on a hilltop in Jerusalem and the Gospel account we just heard of Jesus ascending to his Father.

But they are aren’t. The two are intimately entwined. Jesus’s last words in this Gospel are: “Go into the whole world and proclaim the Gospel.” That is the life and mission of Jacob Mar Barnabas. With every meal he gives, every family he comforts, every volunteer he inspires or directs or guides, Mar Barnabas is proclaiming the Gospel. And he is proclaiming it right now, even as he fights for his life. Last Sunday’s Gospel gave us Christ’s great command: “Love one another.” Here is that great command fulfilled. Here is love — beautiful, generous, courageous love. We just heard Paul tell the Ephesians: “I urge you to live in a manner worthy of the call you have received, with all humility and gentleness, with patience, bearing with one another through love.” I think Paul would recognize in Jacob Mar Barnabas a kindred spirit, a man living “in a manner worthy of the call he has received.” But what about us? How are we living out our call?

I've always been struck by the first reading on this feast, when we hear of "two men in white garments" addressing the apostles as they watched Jesus disappear into the clouds. "Men of Galilee," they said, "why are you standing there looking at the sky?" It tells us, yes, this is a moment of wonder and mystery and awe. But it also tells us: there is more. Much more. There is work to do. We aren't meant to just spend our days looking at the sky, full of nostalgia or longing. Don't just look up — look around! The world is waiting for the Good News to be proclaimed. The world is waiting for us! This passage that sounds like an ending is, really, a beginning — it makes up the first few paragraphs of the Acts of the Apostles. In this context, the great story of Christianity is only just getting started. And there are so many more chapters to be written. God is calling each of us to pick up a pen and write them. It won't happen if we stand there looking at the sky.

This is part of the power and glory of the Ascension. It reminds us not only of the eternal home that awaits us, but of the home that we live in here and now — a world awaiting our witness, our compassion, our proclamation of the Good News. With God's grace to guide us, let us resolve, like Mar Barnabas, to "radiate God's love."

How the world needs that now — and how India needs Mar Barnabas. Friends, please pray for him. Pray, too, for the men, women and children of India. They are living a nightmare we can't begin to imagine. Pray that God brings them comfort, healing and hope.

This day, as we prepare to receive in our hands the Body of Christ, the same Christ who ascended to the Father, we pray that we may be worthy one day to join him in paradise, by living out our call as Christians here on earth. It is a call as old as the Ascension. It is a call to have open eyes and open hearts.

Don't just look up — look around! The world is waiting.

zemřeli

V Poděbradech 1. května zemřel P. Filip Antonín Maria Stajner, jenž byl kvůli amyotrofické laterální skleróze po několik desetiletí upoután na lůžko. Ačkoliv nebyl schopný pohybu, prostřednictvím počítače, který ovládal pohybem zorníček, psal, překládal a duchovně vedl mnohé lidi. Pater Filip Antonín Maria Stajner se narodil roku 1964 v Karlových Varech. Vstoupil do dominikánského řádu, doktorát teologie studoval i na univerzitě ve Washingtonu. Během studia ve Washingtonu, D.C. sloužil mše svaté v české kapli Panny Marie Hostýnské pro naše krajaný. Otče, díky za Vaši službu krajanům a Bůh ať Vás přijme do Božího království.

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

23. dubna zemřel v Římě novokněz, který kvůli závažné nemoci požádal papeže o povolení k předčasnému vysvěcení. 31letý Nigerijec P. Livinus z řeholního společenství Mater Dei byl vysvěcen na Zelený čtvrtek. Jeho svědectví o hodnotě daru kněžství má sílu, přestože byl knězem jen 23 dní.

29. dubna Svatý stolec zveřejnil apoštolský list (psaný formou motu proprio), v němž papež František požaduje od vatikánských vedoucích a administrativních pracovníků potvrzení o bezúhonnosti v oblasti majetkových trestných činů, tedy praní špinavých peněz, financování terorismu a daňových úniků. Všem vatikánským zaměstnancům papež zakazuje přijímání finančních darů v hodnotě vyšší než čtyřicet euro. Svatý stolec včera zveřejnil apoštolský list (psaný formou motu proprio), v němž papež František požaduje od vatikánských vedoucích a administrativních pracovníků potvrzení o bezúhonnosti v oblasti majetkových trestných činů, tedy praní špinavých peněz, financování terorismu a daňových úniků. Všem vatikánským zaměstnancům papež zakazuje přijímání finančních darů v hodnotě vyšší než čtyřicet euro.

3. května na svobodě je již všech deset členů skupiny katolíků, kteří byli uneseni na Haiti 11. dubna, když cestovali do farnosti nedaleko hlavního města Port-au-Prince na slavnost uvedení nového faráře do služby. Ve skupině pěti kněží, dvou řeholnic a tří laiků byli i dva francouzští občané.

16. května biskupové Čech, Moravy a Slezska se setkali od 16. - 18. května 2021 v Nepomuku, kde se účastnili oslav 300 let od blahorečení místního rodáka sv. Jana Nepomuckého, na které navázalo 126. plenárního zasedání ČBK. Jednání se účastnil i zástupci nunciatury apoštolský nuncius arcibiskup Charles D. Balvo, Mons. Giuseppe Silvestrini a představitelé konferencí ženských a mužských řádu sr. Krista Chládková a arcipat Prokop Siostrzonek.

21. května ve dnech 8. a 9. října 2021 zahájí papež František tříletý synodální proces rozdělený do tří fází, na diecézní, kontinentální, univerzální. Spočívá v konzultacích a rozlišování. Vyvrcholí shromážděním Biskupské synody v říjnu 2023 v Římě. Jak zdůrazňuje sekretář Synody, jde o to, aby se do celého procesu více angažoval Lid Boží. "Proces rozhodování začíná v církvi vždy nasloucháním, protože jediné tak lze pochopit, jak a kam chce Duch vést církev," říká kardinál Mario Grech.

21. května ozbrojení bandité zabili P. Alphonsa Bella, faráře v severní Nigérii a dalšího kněze, P. Joea Kekeho, násilně unesli.

Pro zasmání

Když zemřel Albert EINSTEIN, přišel do nebe a potkal Boha - Adonai, HaŠem, Sladkého Požehnaného, a povídá mu: “Pane Bože, celý život jsem se snažil pochopit a popsat vesmír a nikdy se mi to zcela nepodařilo. Mohl bys mi vysvětlit, jak vlastně funguje?! “To je jednoduché,“ praví Bůh a začne na tabuli psát křídou šílené a složité vzorce. Einstein se na to podívá a řekne: “Ale vždyť tam máš strašně moc chyb!“ Já vím,“ odpoví s úsměvem Bůh.

BLAHOPŘEJEME

v červnu oslaví narozeniny: Marta Pope 6. června, Martin Hnízda 8. června, George Soyka 8. června, Helena Otypka 15. června, Petr Svoboda 17. června, Petr Combs 26. června, Ota Bláha 29. června

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Pat a Ed Babor, Leonard Jindra, Bohdan a Jiřina Kowalykovi, Paul Kopecky, Fred Jurena, manželé Tomečkovi, Vít Fojtík, Věra Kolasa.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V ČERVNU 2021

datum	úmysl	dárce
6.6.	Za zemřelého Rev. Filipa Štajnera	Marta Hnízda
7.6.	Za Josefa a Josefu Klusáčkovy	B. a J. Kowalykovi
11.6.	Za zemřelou sestru Marii Pavlicovu	Božena Smrčka
13.6.	Za + rodiče Jana a Emiliu Kováčik	Marcela, Anna a Lydia s rodinami
16.6.	Za + sestru, tetu Kvetku Murínovou	rodina Krupkova
17.6.	Za celou rodinu Kowalykovu	B a J. Kowalykovi
20.6.	Za + manžela a přátele	Helena Kočica
23.6.	Za + maminku Růženu Bunžovu (1. výročí)	Helena Otýpka
24.6.	Za + Jiřího Kolasu	rodina Tomečkova
27.6.	Za zemřelou Zdenku Věru Jindra	Leonard Jindra
29.6.	Za celou rodinu Kleeovu	B. a J. Kowalykovi

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Jdu i zde svou cestou s Bohem.

Ano, Bůh je zde blíže než kdekoliv jinde, protože ho také více potřebujeme.

Tato slova napsal do dopisu z nacistického vězení P. RICHARD HENKES, SAC. Je jedním ze svědků Boží milosrdné lásky, který působil na území Ostravsko-opavské diecéze. Narodil se 26. května 1900 v Ruppachu. V roce 1919 vstoupil do řádu palotínů, Na kněze byl vysvěcen 6.6.1925 v Limburgu. Působil jako učitel, exercitátor, kazatel a nakonec i jako farář. Měl mimořádné dary a schopnosti, což mu pomohlo, aby se jako člověk a kněz probojoval ke zralému a plnohodnotnému křesťanskému postoji. Hluboce jej ovlivnila encyklika Pia XII. Mít brennender Sorge (S palčivou starostí, 1937). Postavil se jednoznačně proti národněsocialistické ideologii a odvážně zvěštoval poselství křesťanství. Věděl, že nacismus je uskutečňováním zla a nenávisti, a zároveň byl hluboce přesvědčen o velikosti Ježíšova poselství lásky. Od roku 1941 byl farářem ve Strahovicích na Hlučínsku. Čerpal svou sílu z hluboké mariánské úcty a z Eucharistie. Kromě plnění povinností faráře se věnoval exerciciím v exercičním domě sv. Josefa v Branicích.

Na základě udání byl 8. dubna 1943 pro „pobuřování národa z kazatelny“ zatčen a odvezen do Ratiboře. Z Ratiboře v jednom dopise napsal: „Na počátku jsem se ještě modlil za své osvobození, ale nyní jsem se probojoval dál, a i kdybych musel jít do tábora, řekl bych stejně tak 'Deo gratias' jako při mém zatčení... Nyní nastala doba, kdy my kněží následujeme svého Spasitele do Getseman a možná až na Golgotu... A tak už nemám strach.“ 10. července 1943 byl poslán do koncentračního tábora v Dachau.

Rozhodl se dobrovolně vstoupit do infekčních karanténních bloků, aby sloužil nemocným, i když věděl, že pravděpodobně díky tomu zemře. Táborové pravidlo bylo jasné: „Kdo se odváží vstoupit mezi infekčně nemocné, nemůže se vrátit mezi živé.“ P. Richard zde strávil tři měsíce svého života, onemocněl a během pěti dnů, 22. února 1945, zemřel. Na prosby uvězněných palotínů byla jeho mrtvola spálena odděleně. Jeho popel byl spolehlivě doručen do Limburku. Tam jej bratři palotini v den 20. výročí jeho primice 7. 6. 1945 uložili na svém hřbitově.